

je pod cilindrom. Moj prijatelj mi ne zameri, če povem, da je v cilindru obilo praznega prostora, v glavi pa tudi. Pa to ga prav nič ne moti, da ne bi ponosno vzravnal one svoje glave in bil v duši osvedočen, da je najpametnejši človek pod solncem. Saj ga vse občuduje! Treba samo poslušati žensko sodbo, in kdo bi rekel, da ženske ne sodijo dobro?

„Oj, ta zna zabavati, ta je duhovit! Njegov govor, to je pristen šampanjec; tu vse vre, vse kipi. In njegovi dovtipi — prava duhovitost.“

Tako kramljajo, a moj prijatelj to ve, to čuti. A jaz tudi čutim, čutim, da so prijateljeve besede neizrečeno prazne, in kako bi

sploh mogle biti drugačne? Saj on sploh nikdar mislil ni.

In kje bi dobil mislij? V družbah, v katerih se giblje, ne mislijo. S seboj na svet jih ni prinesel. V knjigah jih pa tudi ni nabral, ker odkar ne mora — to je odkar je dovršil svoje študije — sploh nič ne čita.

„Čemu? Vedno ista povest! Čemu da si človek možgane razburja z duševnim siromaštvom kakega bolnega pesnika?“

Dela, kar mora, živi sam od svoje velikosti in se vpenja ko zaslužen ud človeške družbe po lestvici vedno više in više, in sčasoma bo vpliven gospod na velikem sejmu tega sveta. Bodi mu; to pa stavim, da se mu glava pod cilindrom ne izpremeni kmalu.

Po maškeradi.

Predpustna slika.

Ha, to, to bil je ples,
še zdaj mi v glavi se vrti!
In ti, ti črni vragec ti,
Kam neki te je nesel bes?
Povsodi sem za tabo blodil,
nikjer te bilo najti ni,
izborno si za nos me vodil!
Pa čakaj, čakaj! Glej no, res,
saj jutri je že zopet ples,
da, ples . . . uf . . . maščevanje . . .
hm . . . jutri . . . u-uf . . . spanje . . .
. . . boš . . . čutil . . . mojò . . . moč . . .
vra-vra-gec . . . lahko . . . noč . . .

„Četvorka! Prosi-im! V redove!“
„Četvorka? Strela! Dama? vis-à-vis?
Hej, domino, ti črni,
obrne se, obrni!
Poklon moj! — Te oči,
rdeče ustne, vitki stas,
ta zvonki smeh, ta sladki glas!
Ti si moj vragec, ti!“ —

Šuštelava svila je, briljanti so sijali,
in biseri iz dna morja
so menda vsi le-tu se zbrali.
Pa mask dražestnih kretnja živa,
ki kaže, nudi več, kot skriva,

in gosli glas, in smeh poreden vmes:
„Ha, ha, ‚nebeški‘ res je bil ta ples!“

Da, vragec, ves, prav ves sem tvoj,
zato pogleda v ‚raj‘ mi ne zapiraj,
pokaži mi obrazek svoj!“
„Kaj mučiš me? Ne diraj!
Počakaj, kaj se ti mudi,
vsaj daleč ni do polnoči.“
In v lahнем valčku družba smela
je po dvorani poletela.

Iz stolpa polnoč je brnela.

„Moj vragec, ti si smrtno bled,
in roka tvoja — mrzel led!
Počijva?“ „Ne! Hop, hop, galop!“
„Brr, godcev glej pošastnih!
Kak roka jim koščena lok drvi,
in — groza — glej plesavcev strastnih,
ogrodij v besnem plesu trop
po gladkem tlaku se vrti.
Hu, hu, kak jim kosti rožljajo!
Proč, proč od tod!“ „Ne! hop, galop!“
„Kaj tudi ti, moj vragec?“
„Da, da! Poljubi me moj dragec!“
Brez svesti se na tla je zgrudil

in v mehki pernici se zbudil.

E.